

Vogelpioniers of pioniervogelaars ?

Even na Swifterbant was het zover, een schim zeilde laag over de wagen heen. De achter in onze auto zittende "uiloloog" verklaarde met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat dit de soort *Asio flammeus* was (velduil), die hier in oostelijk flevoland vrij algemeen voorkomt.

Kwart over tien, vrijdagavond, vanuit IJlstad-haven waren we nu een half uur gaans op de knardijk. De "operatie vogeltelling zuidelijk flevoland" was nog in haar beginfase. Het zou een ware strijd worden om op zondagmiddag weer op tijd in IJlstad aan te komen, maar daar dachten we toen helemaal nog niet aan.

Na een opmerking in de geest van "het is nu echt weer dat de regenwulpen moet trekken", liet een van de trekkers inderdaad zijn weemoedig

bibibibibibibi horen, het leek of hij ons had zitten beluisteren. Om een juist overzicht te krijgen moesten alle vogels genoteerd worden; 's nachts gaat het alleen wat moeilijker. Wanneer er enkele bij onze nadering wat geluid maakten, werden ze daarop gedetermineerd. Tot knarhaven waar het eerste bivak zou worden gemaakt hoorden we o.o. Bosrietzanger, kleine rietzanger, en een witgesterde blauwborst, die in het donker nog eens voorzichtig zijn liedje probeerde.

Wat hebben we "kareltje de mug" verwenst; als ik zijn voorvader die dit alles op zijn geweten heeft, nog eens te pakken krijg!

Aanval na aanval golfde op ons af, als jagers doken ze op ons aan.

Mijn luchtafweer maside door de lucht, maar was bij lange na niet voldoende. Toch sneuvelden er verscheidene leden van deze zelfmoordeskadars op het slagveld. Op beschaafde doch dringende toon geuite krachttermen deden af en toe het krijgsumroer verstommen. Uren later, vroeg in de morgen, bleek dat er nog meer biologische aanvallen hadden plaatsgevonden, en wel van de kant van de ratten. Het schurende geluid dat de mannelijke deelnemers 's nachts hoorden naast het roerdompachtige geluid uit een naburige tent en waarvan verondersteld werd, dat dit van de plastic zeilen was, moest van een rover zijn geweest, die onder dekking van de nacht zijn buit, bestaande uit tien boterhammen met kaas, de kuiten had genomen. Dat hiervoor een gat in de rugzak moest worden geknaagd deedde hen niet.

De knardijk tot de zuidelijke aansluiting naar de meerdijk liet niet veel vogels zien; De spreeuwen waren de meest algemene. zij komen evenals enige zwaluwsoorten tegen het licht worden de dijk opvliegen vanuit hun slaappleatsen in het riet en foerageren op en boven de dijk; dit in tegenstelling met de sperwer die we zagen en die ongeveer honderd meter van de dijk af vliegend zijn voedsel zocht in de schaars aanwezige begroeiing van de nieuwe polder.

Bij de meerdijk aangekomen staarden spottvissers ons aan, als waren we uit een voorwereldlijk iets teruggekomen. De zwaar bepakte rugzakken en de wonderlijke kledij droegen daar wel toe bij.

Vanaf dit moment werd het pas echt moeilijk. lopend langs de dijkvoet zagen we grote aantallen kemphanen en tureluurs, bosruiters en enkele oeverlopers.

Tientallen meters voor ons vloog een vogeltje op dat een pestvogelachtig geluid maakte. Er was geen twijfel mogelijk, dit moest een Temminck strandloper zijn, het vluchtbeeld bevestigde dit nog ten overvloede. Even voor Nijkerk werden de blaren en de vermoeidheid onze vrouwelijke deelneemster te groot; na haar met de tent op een grasmat als een biljartlaken vlak na de brug geïnstalleerd te hebben en zelf de nodige rust te hebben genomen trokken de twee overgeblevenen verder. Vanaf deze plaats wil ik nogmaals hulde brengen aan het eerste slachtoffer van de tocht. Zonder klagen werden zestig zware kilometers volbracht. Tegenover de haven van huizen rolden de slaapzakken over de dijk en werd een hazeslaapje gedaan. Voordat het zover was konden we steltlopers van het vasteland geregeld aan zien komen vliegen voor hun nachtelijk voedseltochten in de polder. Sterns en meeuwen volgden de bootjes der recreanten op weg naar de veilige haven. Vijf uur was het opstaan geblazen 's middags zouden we weer in IJlstad moeten zijn. De dorst begon nu mee te tellen. Met de brug van Muiderberg in zicht sneuvelde het volgende slachtoffer. Liefdevol zou hij later in de bezemwagen van de voorzitter van de V.W.G. worden opgenomen.

Hij kon zijn gedachten laten gaan over de vele torenvalken die op dit gedeelte zaten. Zeker dertig exemplaren telde hij later vanuit de auto. De krooneenden, normaal bij Muiderberg altijd aanwezig, lieten ook ditmaal geen verstek gaan, evenals de kraakeenden. Tussen de bloeiende meeresondijvie klonk het porceleinen geluid van het porceleinhoen; de eerste waarneming in zuidelijk-Flevoland. Op de andijvie waren houtduiven aan het voedselzoeken. Nog dertig kilometer en het karwei was geklaard. Onderweg werd de eenzame wandelaar ingehaald door de auto en en van eten voorzien, drie flesjes rivella, speciaal uit IJlstad aangevoerd hielpen hem over de inzinking heen. Dwergsterns begeleidden hem tot een uitgebaggerd get waar zalscholvers aan het vissen waren. Toen de slagboom, met een levensgrote kantonnier, vele handdrukken, bloemen, en een rosechte overwinnaarszoen. Wat wil je nog meer!

Operatie "vogeltelling Zuidelijk Flevoland" was beëindigd.

Hilversum, 31 juli 1968,

D.A. Jonkers.

